

Tomrin si ju nedôverčivo premeral. „Ty vieš čarovať? Myslel som si, že ženy nečarujú.“

Dievča očervenelo. „To som nebola ja,“ odpovedalo takmer vzdorovito. „Začarovaný je ten mešec s peniazmi. Moja mama pracuje ako kuchárka na Čarodejníckej univerzite a ja jej občas pomáham. Preto som dnes bola na trhovisku. Ten mešec mi kedysi daroval sám veľmajster Čarodejníckej univerzity a začaroval ho tak, aby som ho nikdy nestratila. Stačí vysloviť čarovné slovo a magický ukazovateľ cesty mi hneď ukáže, kde sa mešec nachádza.“ Dievča sa na Tomrina víťazoslávne zaškerilo. „Dobré, čo?“

„Fakt dobré,“ uznal Tomrin. „Ale prečo si to čarovné slovo nepoužila hneď?“

Dievča neveriacky zdvihlo obočie. „Predvádzať kúzla na trhu? Blázníš?!“

Chlapec pokrčil plecami. „No tak dobre, pripúšťam, že by to trochu vyvolalo rozruch,“ povedal. Ukázal na vlákno vznášajúce sa vo vzduchu. „Mali by sme sa teraz radšej zavesiť tomu trpaslíkovi na päty, inak nám zmizne.“

Dievčina prikývla. „V poriadku. Hej, a mimochodom, volám sa Hanissa, ale kamoši mi vravia Nissa.“ Natiahla k Tomrinovi ruku.

Chlapec sa pobavene usmial, lebo týmto gestom si podávali ruky muži, napríklad vojaci mestskej gardy alebo lodní-

ci v riečnom prístave. K mladej dievčine sa veľmi nehodilo. Napriek tomu jej podal ruku a krátko stisol útle zápästie pod širokým rukávom šiat.

„Tomrin, syn rytiera Ronana Medvedie srdce. Rád ťa spoznávam.“

Hanissa sa naňho usmiala.

Spolu začali sledovať jemne sa trblietajúce zlaté vlákno vyhľadávacieho kúzla, obišli drevené sudy a v kamennom múre za nimi naozaj objavili otvor.

Tomrin cezeň opatrne preklzol. Za múrom bol dvor s klenutou bránou a za ňou ulička smerujúca na juh. Zlaté vlákno sa po nej vinulo nadol a približne po sto krokoch sa stratilo za ďalším rohom.

„Pod', musíme švihat,“ naliehal Tomrin na Hanissu, ktorá sa prešmykla cez otvor hneď za ním. Rozbehli sa za vláknom.

Úhľadné malé hrazdené domce Starého mesta sa postupne vytrácali, zato pribúdali sivé kamenné stavby so strechami pokrytými čiernymi šindľami. V otvorených drevených kôlnach sa kopili sudy a debny. Predo dvermi svojich príbytkov tu a tam vysedávali zarastení muži s vráskavými tvármi a opravovali rybárske siete a plachty.

Tomrin sa prekvapene rozhladol. „Podľa všetkého sme blízko riečného prístavu!“